

COMBITICKETS

Ook van Rudie Verbunt

Komt wel goed

Rudie Verbunt

Combitickets

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: festivals, muziek, liefde, coming of age

NUR 285

ISBN 978 90 448 4783 3

D/2023/4124/053

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

RUDIE VERBUNT

COMBI TICKETS

Don't get sad, get even

Taylor Swift, 'Vigilante Shit'

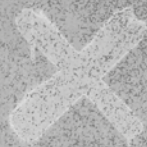
#PAUZE-ALLEEN

Jessie en ik praten niet meer. We zitten allebei ergens anders tijdens de lunchpauze en dat is echt superstom, want het is examenjaar en zo hoort het niet te gaan. Examenjaar betekent: het laatste jaar op de middelbare school en afstuderen. Maar vooral ook: iedere week feest en keihard muziek maken. Dát was het plan.

Maar nee. Jessie verpestte alles.

Weet je wat? Laat ik het maar gewoon vertellen. Over Jessie en Thijs en waarom we niet meer praten.

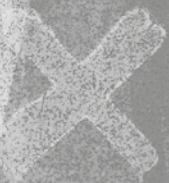
OVER JESSIE

&

THIJS

&

WAAROM WE NIET MEER PRATEN

#PUNT

Oké. De korte versie:

1. Jessie was mijn beste vriendin;
2. Ik kreeg wat met Thijs;
3. Dat duurde precies anderhalf jaar en vier dagen;
4. Toen hij me dumpte, was ze er ineens niet meer voor mij;
5. Maar dan ook echt helemaal niet.

Ze nam haar telefoon niet op en mijn berichtjes kwamen niet aan. En ja, ze zat met haar ouders op zo'n camping in Frankrijk en daar had ze geen bereik, maar dan kon ze toch op zijn minst een of andere kutberg beklimmen om te kijken of ik iets gestuurd had? Eén keer per dag? Is dat nu zoveel gevraagd?

Maar nee. Dat deed ze niet.

Dus dat.

O. Voor ik het vergeet:

6. Verraad. Natuurlijk. Altijd verraad.

Zo. Dat is het wel. Klaar.

Nee. Misschien is dat iets te kort door de bocht. Want Jessie was dus wel mooi mijn beste vriendin. En niet alleen vriendin. Ook make-upartieste en styliste, Anonieme Alcoholic, danspartner in crime, spoelkeukenprinses en muzikaal medegenie. We deelden onze fucking boterhammen en we splitsten de opdrachten voor school, want ook met de helft van je huiswerk kom je een heel eind. Dat is echt genoeg hoor, de helft. Je leert er toch geen ene reet van. En zelfs met de helft haalden we meestal wel een zeven of een acht.

Ze had er meteen moeten zijn. Als het andersom was, was ik er ook voor haar. Ja, Jessie heeft nooit vriendjes, alleen crushes en projecten, maar als zoiets misging, dan kon ze me bellen. Altijd. Ook in Frankrijk. Hypothetisch dan, want hell no, Frankrijk, naar zo'n belegen, vieze camping. Drie weken naar die bleke vellen van mijn ouders kijken. En die van die andere oude mensen. Echt niet.

Nu ik eindelijk eens een zomer alleen thuis mocht blijven, bleef ik thuis, want als Thijs terugkwam van zijn vakantie, dan hadden we nog twee weken voordat mijn ouders er waren.

Twee weken! Ik kon niet wachten. Twee hele weken het huis voor ons alleen. Rondlopen in ons ondergoed. Of zonder. Met mijn vinger rondjes rond zijn navel tekenen. In zijn oor bijten en zijn nek kussen. Met elkaar spelen. En seksen.

Ik miste hem. Iedere dag. Dat stuurde ik hem ook. Iedere dag.

Thijs stuurde twee keer een kaartje. Een voor mijn verjaardag en een uit Wenen. Dat vond ik vet romantisch, kaartjes. Echt veel leuker dan berichtjes. Maar ja. Ik dacht misschien ook gewoon niet meer fatsoenlijk na.

Klote-Thijs.

Een paar uur voordat ik moest gaan werken, stuurde hij me een berichtje. Hij was eerder terug van vakantie (!!!) en wilde per se langskomen. Dus ik trok mijn beha uit en mijn mooiste bloemetjesjurk aan, want ja: alleen thuis, zomer en Thijs houdt van jurkjes en al helemaal van mijn bloemetjesjurk. Daar zag hij mijn benen goed in en dat vond hij mooi, zei hij altijd. Dus ja. Ik stifte mijn lippen en deed mijn ogen en ik was supermooi. Op mijn mooist. Thijs zou niet weten wat hem overkwam.

Maar nee. Zo ging het niet.

Het ging zo: hij belde aan. Ik deed open en ik probeerde zo sexy mogelijk tegen de deurpost te leunen.

‘Hoi,’ zei hij.

‘Hi,’ zei ik.

Thijs keek naar de grond en zei: ‘Luister.’ Hij klonk serieus. Alsof er iemand dood was, dus ik schrok best wel, want wie weet, misschien was er wel echt iemand dood, of ziek, of misschien was hij zelf wel ziek. Iets ergs, waarvan ze nog niet wisten of hij het zou overleven. Dat soort dingen hoor je wel eens, ook over jonge mensen. Dus dat dacht ik allemaal terwijl hij daar zo voor mij stond.

‘Ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen,’ zei hij. ‘Maar ik denk dat ik niet meer wil.’

Dat vond ik superheftig. Dat je vriendje zoiets zegt. Dat hij niet meer wil. En dat ik dat niet gezien had, dat hij voor mij altijd juist heel vrolijk leek en niet depressief of zo, en al helemaal niet zo duister. Dus ik wilde hem omhelzen. En hij deed een stap achteruit.

‘Thijs, kom,’ zei ik.

‘Volgens mij begrijp je het niet,’ zei hij. ‘Ik bedoel dat ik dit niet meer wil. Jou en mij. Ons.’

‘Wat?’

‘We moeten er een punt achter zetten, Jules.’

Dat zei hij. Er een punt achter zetten. Kun je dat geloven? Dat je anderhalf jaar en vier dagen bij elkaar bent en dat iemand dat dan zegt? Er een punt achter zetten? Serieus? Een punt?

‘Helemaal niet,’ zei ik.

‘Jawel,’ zei Thijs.

‘Niet,’ zei ik, want ik vond dat dat helemaal niet zomaar kon.

‘Wel,’ zei Thijs.

Zo ging dat nog even door, van wel en niet en heen en weer en ik denk dat mijn make-up toen begon te lopen door het ge-jank en hij bleef daar maar staan, met zijn armen langs zijn lijf. Hij ademde diep in en uit en ik werd boos en ik zei dat hij maar moest gaan. Eigenlijk had ik ‘oprotten’ moeten zeggen, maar dat deed ik niet.

Zo ben ik dan ook weer.

‘Wacht,’ zei hij. ‘Ik had nog wat. Voor je verjaardag.’

Hij haalde een klein doosje uit zijn jaszak en gaf het me. Natuurlijk had ik dat meteen voor zijn neus kapot moeten maken, maar nee, wat deed ik? Ik pakte het aan en deed de deur dicht en hilde hard en lelijk. Daarna zette ik een pizza in de oven, want ik had nog een uur en dan moest ik in de spoelkeuken staan. Werken. En ik wist op dat moment ook niet wat ik anders had moeten doen.

#WASBAKMAYONAISE

De koks op mijn werk hadden niets door. Ze stapelden die fucking hete ovenplaatjes en de drooggekookte pannen op het aanrecht en ze zeiden wat ze altijd zeiden.

‘De dessertborden, Jules. En waar blijven die schaaltes voor de tapenade?’

‘Kun je eerst even de snijplanken wassen?’

‘Vergeet de koelcel straks niet, hè?’

Hielp wel. Op zich. Ik dacht bijna niet aan Thijs. Echt waar. Bijna niet.

Nee, dat is helemaal niet waar. Ik dacht de hele tijd aan Thijs. Alles daar was Thijs. De mayonaise in de wasbak. De sinaasappelsapmachine. De sigaretjes die iedereen bij de nooduitgang rookte. En de koelcel. Van die kus, die ene keer dat hij hier langskwam.

Klote-Thijs.

Tijdens het schoonmaken in de koelcel probeerde ik Jessie nog één keer te bereiken, maar mijn berichtje kwam weer niet aan. Ik slikte, want het had geen zin om hier weer te gaan janken, en vooral niet in de koelcel. Straks zou een van de koks binnenkomen en dan stond ik hier te snotteren met die emmer mosterdsoep in mijn armen.

Nee. Dat ging niet gebeuren.

Jessie had er gewoon moeten zijn nu. Hier. In de koelcel. Dan had ze kunnen zeggen: ‘Het is maar een jongen.’ Of we maakten samen een lijstje van alle stomme dingen aan Thijs. Zo is Jessie. Jessie is een lijstjesmeisje. Kan ze goed ook. Maar nee, nu zat ik hier in mijn eentje tussen de soepen en bakken met groenten en salades. Inderdaad. Te snotteren en mijn neus op te halen.

De deur van de koelcel ging open. ‘Er hangt een bonnetje voor brood met dips. Doe jij dat zo?’ vroeg de chef-kok. ‘Het is alweer negen uur geweest.’

‘Is goed,’ zei ik.

‘Mooi,’ zei de kok. ‘Dan zijn wij er weer vantussen. Werk ze nog, Jules.’

‘Doei.’

Ik poetste het laatste schap, waste mijn handen en maakte het brood met dips. Daarna pakte ik de speaker uit de keuken en zette hem bij mij. Ik kwam al niet meer boven de stapels borden en pannen uit, maar dat maakte niet uit. Als iedereen weg was, dan kon ik muziek opzetten. Dan ging het vanzelf. Hoefde ik ook niet meer te janken.

Het punt was alleen dat ik nu niet wist waar ik naar moest luisteren. Zoals ik al zei: alles was Thijs. Ook muziek. Nee, vooral muziek. Alle muziek in mijn playlist had ik altijd wel een keertje met hem geluisterd, of hij dat nu leuk vond of niet. Dus ik zette maar een of andere praatpodcast op en begon met spoelen.

Ilse kwam binnen en zei: ‘Zozo, geen dansfeest hier vanavond.’ Zonder op te kijken zette ze de lege koffiekopjes op het aanrecht en vroeg of ik het brood al gemaakt had.

‘Ja,’ zei ik. Het klonk niet heel erg goed, die ja.

Ilse keek op. 'O shit,' zei ze. 'Gaat het wel?'

'Ja hoor,' zei ik. 'Het is gewoon ...'

'Wacht, ik heb nog een bestelling met koffie staan. Vertel je het me zo? Dan kom ik een sigaretje roken, oké?'

Ik knikte.

'Het komt wel goed, meis,' zei ze en ze liep de klapdeur weer door. En toen moest ik alweer janken. Heel lelijk.